

כוח התאוה להסית את האדם לעבור מדרך התורה

"וישלח יעקב מלאכים אל עשיו אחיו ארצה שעיר שדה אדום" (ל"ב ד). פירש"י, "מלאכים ממש". זכורני שבשעה שאבי זצ"ל לימד אותי חומש בילדותי, תמה ושאל היאך לא נרתע עשיו לאחוריו כשראה שהמלאכים עומדים ומשמשים את יעקב אבינו, והרי מעצם הדבר שראה מלאכים כבר היה לו להזדעזע ולחזור בתשובה, שהרי זהו הוכחה שאין כדוגמתה לאמונה בה', וביותר, שכאשר ראה שהמלאכים עומדים ומשמשים את יעקב אבינו, היה לו ללמוד מזה שהקב"ה עומד לעזר ליעקב אבינו משמים - ושלח לו מלאכים שישרתו אותו, ואיך לא נרתע ולא נתפעל והמשיך לפגוע בו אע"פ שראה בחוש את כוחו. **ואמר אבי זצ"ל בהתפעלות**, שמכאן יש ללמוד שאדם יכול לראות בעיניו את ההוכחות הגדולות ביותר לאמונה בה', ומ"מ להישאר רשע כעשיו, כיון שתאוותיו מעבירות אותו על דעתו, והרי הוא מסכים לאבד את כל עתידו בכדי לקבל את הנאת המזומן הרגעית והחולפת. ויש להוסיף בזה ביאור, דהנה מצאנו שראשו של עשיו נקבר במערת המכפילה, והטעם מבואר בספרים משום שבהשגות השכליות היה עשיו גדול מאוד, וכן כתב החיד"א שעשיו היה לו מח גדול הרבה יותר (אלף פעמים) ממוחו של יעקב אבינו, ולכן באמת לא היה אצלו שום 'חידוש' לראות עכשיו מלאכים, שהרי מאז ומעולם היה פשוט אצלו שהקב"ה חפץ ביעקב ומעמיד לפניו מלאכים לשרתו, אלא שאש התאוה בערה בקרבו והעבירה אותו על דעתו עד שהעדיף להשיג הנאת עולם הזה שהיא הנאת המזומן יותר מהשגת הטוב האמיתי בעולם הנצח, ולכן הניסים שראה בעיניו לא פעלו אצלו להיפרד מהתאוות שבערו אצלו כאש, וכשעלה באפו וחתמו לנקום ביעקב, המשיך בסורו אע"פ שידע בשכלו שהנאה בעולם הזה אינה כלום לעומת ההנאה בעולם הבא. וכן מצאנו שעשיו האמין מאוד בכוח הברכות של יצחק, וגם האמין במעלתה הרוחנית של הבכורה שהרי כאב בליבו מאוד על שאיבד את הבכורה ואת הברכות ואמר (כ"ז כ"ו) ויעקבני זה פעמיים את בכורתי לקח, [והוא גם היה תלמיד חכם וידע הלכות שחיטה, שהרי יצחק אכל משחיטתו, ואם היה עם הארץ אסור היה לאכול משחיטתו כי אינו נאמן על בדיקת הסכין], והרי שידע היטב את האמת ואע"פ המשיך בסורו, והלך אחר תאוותו נגד השגתו בשכל.

וזכורני שפעם אחת בהיותי אצל מרן הגרי"ז זצ"ל, בא אליו יהודי מאמריקה וסיפר לו שהיהודים הרחוקים מהדת הנמצאים באמריקה אינם שונאי דת אלא הם רק שקועים בהנאות העולם ובטבע, ואם הקב"ה יראה להם ניסים גלויים, אין ספק שכולם יחזרו מיד בתשובה. אולם מרן הגרי"ז זצ"ל דחה את דבריו ואמר **לו שמי שקוע בתאוה לא יועיל לו שום נס כדי להחזירו בתשובה, ורק מי שמתעורר על ידי התבוננות בגדולת הקב"ה ובפגם החטא יועילו לו הניסים לעוררו לאמונה**, אבל בלא התעוררות הלב יכול האדם לראות את כל הניסים ולא להשתנות כלל - כי תאוותו שבוערת בקרבו מעבירה אותו על דעתו והוא ימשיך לחיות כתאוות ליבו.

ביאור טעמו של יעקב שהודיע לעשיו ששמר תרי"ג מצוות

"עם לבן גרתי ואחר עד עתה ויהי לי שור וחמור", (ל"ב ה-ו). פירש"י "גרתי בגימטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים". והדברים צריכים ביאור, דלאיזה צורך ראה יעקב להודיע לעשיו שהוא שומר על תרי"ג מצוות, ומה שייכות יש לזה למלחמתו מול עשיו הרשע, וביותר תמוה, דלכאורה הוא עלול להזיק לעצמו, ולהעלות בכך חמתו של עשיו שיקנא בו על הצלחתו שיש לו שור וחמור וכו'. ונראה לפרש בזה על פי מה שביארו המפרשים (ויסודו מדברי חז"ל בתנא דבי אליהו זוטא י"ט על הפסוק (ל"ג, י"ב טו) "נסעה ונלכה ואלכה לנגדך", ועיין לקמן שהארנו בזה), שעשיו רצה להזיק ליעקב אבינו באחד משני אפשרויות, או שילחם עמו ויהרגנו, או להפך - שיתחבר עמו ויעשה עמו שותפות ועי"ז יזיק לו ברוחניות, ונראה שלכן אמר לו יעקב אבינו "תרי"ג מצוות שמרתי" - כדי להורות לו שלא יצליח לנצחו בשום דרך, כי אם יבוא להילחם עמו כדי להורגו, הרי יש לו זכות התורה והמצוות שיגנו עליו, ומאידך אם יבוא לעשות עמו שותפות ולהתיידד עמו, ג"כ לא יעלה הדבר בידו, כי הוא עדיין שומר על תרי"ג מצוות אע"פ שכבר היה בבית לבן, וכשם שלא התחבר ללבן ולא למד ממעשיו הרעים, כך גם לא יתחבר לעשיו ולא יסכים לעשות עמו שותפות. ועוד נראה לפרש, דהנה עיקר שנאת עשיו ליעקב הוא עבור הברכות שבירכו אביו, וכמו שנאמר לעיל (כ"ז מ"א) "וישטום עשיו את יעקב על הברכה אשר בירכו אביו", והנה מאחר שעשיו ג"כ קיבל ברכה מיצחק

אביו ד"והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך" (לעיל כ"ז מ), והיינו שבשעה שיעברו ישראל על התורה, יהיו ישראל כפופים לעשיו, לכן היה עשיו בוודאי ממתין ומצפה לרגע שיעקב יעזוב את דרך התורה כדי שיזכה לקבל הוא את הברכות תחת יעקב. ולפי"ז נראה לפרש שיעקב אבינו חש, שבשעה שעשיו יראה את המתנות ויבין מזה את גודל עשרו של יעקב, יהיה סבור שיעקב אבינו עזב את דרך התורה והשקיע עצמו בעולם הזה ולכן הגיע לעושר גדול כל כך, וממילא יהיה בטוח שכדאי לו לבוא להילחם עם יעקב ולנצחו בנקל, [וכפי הכלל שבירכו אביו "והיה כאשר תריד ופרקת עולו מעל צוארך"], ולכן הודיע יעקב לעשיו שמעולם לא עזב את דרך התורה, דאע"פ שהיה בבית לבן מ"מ "תרי"ג מצוות שמרתי", ולכן אין כדאי לו להילחם עמו, שכל עסקו הוא עדיין בתורה ובמצוות, אלא שהקב"ה זיכהו לגדולה בעולם הזה כדי לשמשו בעולם הזה למען יוכל לשבת על התורה והעבודה, [וכמו שבאמת פירש יעקב לעשיו בהמשך פגישתם ואמר לו: "אשר חנן אלוקים את עבדך", וכמו שיבואר להלן בסמוך].

מעלת השתוקקות לקיום המצוות

"עם לבן גרתי ואחר עד עתה ויהי לי שור וחמור", (ל"ב ה-ו). פירש"י "גרתי בגימטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים". לכאורה קשה שהרי הרבה מהמצוות עדיין לא היו שייך לקיימם בפועל קודם מתן תורה, ומה עוד שיעקב אבינו הרי נשא שתי אחיות ופירש הרמב"ן (לעיל כ"ו ה) שכל עוד שלא בא לארץ ישראל לא שמר את התורה, וא"כ היאך אמר "תרי"ג מצוות שמרתי". ונראה לפרש ש"שמרתי" הוא מלשון המתנה וכמו שמצינו להלן (ל"ז, י"א) "ואביו שמר את הדבר", ופירש"י שם "היה ממתין ומצפה מתי יבוא", ואף כאן יעקב אבינו השתוקק תמיד והמתין מתי יגיע הזמן שיזכה לקיים את כל תרי"ג מצוות **בשלמות**. ולפי"ז יש להוסיף שיש לפרש "שמרתי" גם כפשוטו, כי כיון שיעקב השתוקק לקיים את כל התרי"ג, ממילא הקב"ה החשיבו כאילו שמר וקיים בפועל את כל תרי"ג מצוות, וכדאיתא בגמ' (ברכות טו) שאם רוצה לעשות מצווה אלא שאין לו אפשרות לכך, מעלה עליו הכתוב כאילו עשהא.

גודל הסכנה מהחיבור לרשעים

"הצילני נא מיד אחי מיד עשיו", (ל"ב י"ב). ב"בית הלוי" הקשה מדוע כפל יעקב אבינו את תפילתו ואמר "מיד אחי, מיד עשיו", והרי לא היה לו עוד אח חוץ מעשיו, וא"כ גם אם היה אומר "מיד אחי" [או עכ"פ "מיד אחי עשיו"] כבר היתה תפילתו ברורה, ולמה הוצרך לומר ב' פעמים "מיד אחי", ו"מיד עשיו". ופירש בזה ה"בית הלוי", שהסכנה מהרשעים הוא באחת משתי פנים, או שהם חיים עמנו בשלום ובאהבה ואז יש לנו לפחד שלא נתקרב אליהם ונתקלקל מהם, או להפך שהם לוחמים בנו ואז יש לנו לפחד מהצרות שהם רודפים אותנו. והנה בשעה שבא עשיו לקראת יעקב אבינו, פחד יעקב שהוא לא ימלט מאחת משני הסכנות, או שעשיו ילחם עמו וירצה להורגו, או שעשיו יתרחק לו וישוב לחיות עמו בשלום ואחיה כשני אחים, ועל שני האופנים הללו התפלל יעקב אבינו ואמר, "מיד אחי" - כנגד הסכנה שעשיו ינהג עמו בחביבות כאח אוהב, ו"מיד עשיו" כנגד הסכנה שעשיו ינהג עמו ויבוא להורגו. והוסיף הבית הלוי ודקדק ממה שהקדים יעקב והתפלל תחילה על "סכנת אחי", שהסכנה מהקירוב והאהבה עם הרשעים היא סכנה גדולה יותר מסכנת המלחמה, כי בשעה שישאל חיים באהבה ובקירוב הלב לרשעים, עלולים ח"ו להתקלקל ולרדת לגמרי מדת ישראל רח"ל.

וכדבריו הוכח בגרמניה לפני מאות שנים, שכל זמן שהיהודים חיו בגטו פרודים מהגויים הם שמרו תורה ומצוות, ועוד היו ביניהם גדולי עולם כמו ההפלאה והגה"ק רבי נתן אדלר זצ"ל ועוד, אבל ברגע שביטלו את הגטו, אז נתערבו עם הגויים ולמדו ממעשיהם, עד שבתוך זמן קצר התאזרחו שם ושכחו לגמרי מהדת, ולא נשארו שם אלא מתי מעט שהחזיקו בדרך התורה. וב"משך חכמה" בפרשת בחוקות (ויקרא כ"ו מ"ד) האריך לבאר שכדי להינצל מהגויים בגלות צריך היהודי להרגיש עצמו תמיד כזר אצל הגויים, ואז הם לא יתעוררו נגדינו ברוח קנאה ושנאה, וכתב שם דברים מופלאים [בניין דברי] על יושבי גרמניה שמרגישים עצמם כגרמנים וחושבים שברלין היא ירושלים, ש"אז יבוא רוח סועה וסער, יעקור אותו מגזעו יניחהו לגוי מרחוק אשר לא למד לשונו", וכפי שאכן היה בסוף שמגרמניה יצאה הרעה לעולם כולו, ודווקא מתוך גרמניה ששם חשבו היהודים להידמות לגרמנים ולהתחבר אליהם, משם נדלק אש התבערה לכלות כל בית ישראל ב מקומות מושבותיהם במלחמה האיומה רח"ל.

נתרם לעילוי נשמת מרת חיה בת הר"ר יוסף ע"ה
נלב"ע כ"ד כסליו, ת.נ.צ.ב.ה.

נתרם לע"נ הר"ר ישראל אריה ב"ד אברהם אלטר זצ"ל
נלב"ע כ"א כסליו, ת.נ.צ.ב.ה.
ולכבוד יום ההצלה דרביה"ק מסאטמאר זי"ע

דרך הצדיקים שאינם משתמשים ברכושם לתועלת עצמם

וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן האלהים את עבדך, (ל"ג ה'). איתא בתנא דבי אליהו (זוטא, ט"ו) "כשהיו יעקב ועשו במעי אמן אמר יעקב לעשו, עשו אחי, שנים אנחנו לאבינו, ושני עולמות יש לפנינו העולם הזה והעולם הבא, העולם הזה יש בו אכילה ושתייה משא ומתן לשאת אשה ולהוליד בנים ובנות, אבל העוה"ב אינו כן בכל מדות הללו, רצונך טול אתה העוה"ז ואני אטול העוה"ב וכו', באותה שעה נטל עשו בחלקו העוה"ז, ונטל יעקב העוה"ב בחלקו, וכשבא יעקב מבית לבן וראה עשו בנים ליעקב ועבדים ושפחות, אמר לו עשו ליעקב, אחי לא כך אמרת לי שתטול אתה העוה"ב, ומניין לך כל הממון הזה, אתה משמש מהעולם הזה כמותי, אמר לו הרכוש שנתן לי הקדוש ברוך הוא לשמשני בעולם הזה, שנאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך".

והרי מבואר בדברי חז"ל, שעשו תמה היאך זכה יעקב בחלק גדול בעולם הזה, והרי לפי ההסכם שביניהם אין ליעקב אבינו זכות בעולם הזה, ועל כך השיב לו יעקב "הרכוש נתן לי הקב"ה לשמשני בעולם הזה". והדברים צריכים פירוש - מהו תוכן תשובת יעקב, ומה בכך שנתן לו הקב"ה כדי לשמשו, והרי חלק זה של עולם הזה שייך לעשו. ושמעתי בזה מפי הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל, שיעקב אבינו נתכוון בזה, שהקב"ה נתן לו את הרכוש רק כדי להיות לו לעזר לעולם הבא, ואינו משתמש בכך לשם תועלת עצמו אלא הוא מרגיש רק כשומר של הקב"ה שמינה אותו כ"שומר" לשמור על בניו בנאמנות ולחנכם כרצון השי"ת, ולהשתמש ברכושו רק כדי להפיק תועלת לעבודת ה', ונמצא שאין זה גשמיות כלל אלא רוחניות.

ועניין זה היה חלק נכבד בעבודת יעקב אבינו - להפך גשמיות לרוחניות, שבכל זמן שהיה יעקב אצל לבן אע"פ שהיה צריך להתעסק עם עניינים גשמיים להיות רועה צאן, מ"מ היה דבוק בהשי"ת כל הזמן, והיה עסוק בייחודים עם השי"ת, ולא זז מרוחניות אפילו לרגע אחד ולכן לא נתגשם מזה כלל, וזהו העבודה של האבות הקדושים להפך גשמיות לרוחניות.

והנה בשבוע האחרון נפטרה אשת בני בכורי הגאון רבי אשר שבידלחט"א, הצדקנית מרת גיטה עליה השלום, שזכתה להעמיד י"א בנים ובנות ולהקים עשרה בתים של תורה, והאבל גדול מאוד אצל בני משפחתה, והנה קודם

פטירתה כשהרגישה שקיצה קרב, ביצתה את בנה הצעיר שלא זכתה להשיאו, ובקושי הייתה יכולה לדבר אך אמרה לו בשארית כוחותיה, "רוחניות, רוחניות, רוחניות!!" וזהו כל תכלית חיי היהודי, שיזכה להשתמש בעולם הזה רק לרוחניות, והיא זכתה להעמיד את החינוך לדורותיה שימשיכו דרכה בעבודת הרוחניות שיהיה מרכז ותמצית החיים.

תפקיד רב בישראל לדאוג גם לצרכים הגשמיים של בני עירו

ויבוא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבואו מפדן ארם ויחן את פני העיר, (ל"ג ה'). בגמ' בשבת (ל"ג ע"ג) איתא, "ויחן את פני העיר, אמר רב מטבע תיקן להם, ושמואל אמר שווקים תיקן להם, ורבי יוחנן אמר מרחצאות תיקן להם". מתבאר בדברי הגמרא, שיעקב אבינו בהגיעו לשכם, דאג לתקן ולשפר את מצב העיר, במטבע או בשווקים או במרחצאות. ומבואר בזה שיעקב אבינו לא דאג לבני העיר רק ברוחניות אלא גם בגשמיות.

וסיפר לי הגאון רבי חיים חייקל גרינברג זצ"ל - רב בק"ק קענא הסמוכה לוילנא, שקודם שנתמנה לרבנות הלך להגאון רבי חיים עוזר זצ"ל ושאל מהו תפקידו וחובתו של רב עיר בישראל, והשיב לו הגר"ע, קודם תאמר אתה מה דעתך, והשיב לו רבי חיים חייקל, שלדעתו חובת הרב הוא לדאוג לחינוך הבנים והבנות - ולהקים מוסדות תורה וחינוך על טהרת הקודש, ולהקים מקווה בעיר, ולייסד שיעורי תורה, ולדאוג לעירוב ולכשרות המאכלים, ולהזהיר על חילול שבת. והשיב לו הגר"ע, יש עוד דבר חשוב שאסור לשכחו - לדאוג לעניים ויתומים ואלמנות של עירו שיהא להם כל צרכם, שתפקיד הרב אינו לדאוג רק לעניים ויתומים, אלא גם לדאוג לצרכים הגשמיים של בני עירו, ובלא זה הוא מזלזל בתפקידו, וסיים ואמר, אני מאוד טרוד, אבל הרבה מזמני הולך עבור עניינים אלו, לדאוג לעניי העיר, וכמו שיעקב אבינו דאג לצרכים הגשמיים של בני העיר ותיקן להם שווקים ומרחצאות. (סופו של דבר היה, שהגאון ר' חיים חייקל נפרד מהגר"ע זצ"ל לשלום, אך מיד לאחר שיצא, רץ אחריו הגר"ע זצ"ל ואמר לו "את העיקר שכחת", העיקר הוא שאתה תלמד היטב בהתמדה, כי כשבני העיר רואים רב בטלן, כבודו נעשה קל בעיניהם ואינו יכול להשפיע עליהם כראוי, ומאיך אם רב העיר לומד בהתמדה, הדבר פועל רועם רב על בני העיר שלמדים ממנו ומשתוקקים להיות כמותו, ועל כן חלק מחובת הרבנות הוא גם לשבת ללמוד בהתמדה...)

דברי מספד נהי וקינה ודברי התעוררות אודות חובת האם בישראל שנאמרו בשעת הלווייה

לפני מיטתה של כלתו של מרן שליט"א הרבנית הדגולה מרת גיטה שטרנבוך ע"ה

חיפשה רק את הקב"ה. מילאה את חובתה בעולם הזה בבחינת לא טעמה טעם חטא, וכפי הנראה פסקו משמים שכבר הגיע זמנה לקבל את שכרה המוכן לה בעולם העליון. היא המשיכה את הדרך של אמותינו מהדור הקודם, וכמו שהתחנכה אצל אמה הצדקנית, וחיפשה רק תורה, רק יראת שמים, ומה אפשר עוד לעשות למען הקב"ה. קודם פטירתה, כאשר הרגישה שקרב קיצה, דיברה עם בנה הצעיר שעדיין לא השיאה, ובקושי הייתה יכולה לדבר, אך בשארית כוחותיה ביקשה ממנו: "רוחניות, רוחניות, רוחניות". זהו צוואתה האחרונה לבניה ולבנותיה, וזה מבטא את תמצית חייה: "רוחניות ורוחניות". היא פעלה הרבה בשביל הספרים. לפני עשרות שנים כשלא חשבתי לכתוב את הדרשות על חומש, היא פעלה לכתוב הדברים והיא דאגה למסירתם לדפוס. ***

והנה האבידה היא גוואלדיגע אבידה, וקשה לקבל תנחומים. הבנים נשאר עכשיו יתומים ברוחניות ובגשמיות, שהיא לא דאגה להם רק בגשמיות, אלא גם ברוחניות, ועודדה אותם מאוד ללימוד התורה והחזירה בהם יראת שמים. היא גידלה את בניה גדולים קטנים, וכל קומת בנינם הרוחני הוא מכוחה, שדרשה מהם תמיד להרבות בתורה, ועכשיו בהסתלקותה נאבד מהם מקור כוחם, והרי הם כיתומים. והנה תפקיד הבנים עכשיו להרבות בזכויות על גבי זכויות לעילוי נשמתה, שהרי עכשיו שאיבדו מצוות כיבוד אם בחייה, נשאר להם כיבוד אם לאחר מותה על ידי עשיית זכויות וזכויות שייקפז לזכותה, והיא זכתה שבניה ימשיכו בדרכה. היא עכשיו נשארה שליח בשמים, להמליץ טוב לפני כסא הכבוד, ויש לה כוח רב, ובוודאי היא תמליץ טוב ויושר, ובפרט על בניה שכבר אמרה שלא תעזב את בניה לאחר מיתה. קשה לי לדבר, ואני מבקש ממנה מחילה, ושאתה מליץ יושר עבורי ועבור משפחתי. וגדולים צדיקים במיתתם יותר מחייהם, ותנוח בשלום על משכבה. ובני הגאון רבי אשר שליט"א יתנחם שגמרה תפקידה בזה, ועכשיו תפעל עבורו ועבור הילדים מלמעלה. הקב"ה יעזור שנמלא אף אנו את תפקידנו, שהרי אנחנו נשארו כאן בעולם הזה למלא את הזמן בתורה ומצוות ומעשים טובים, ויעזור הקב"ה שנזכה לגאולה הקרובה במהרה, ויהי רצון שיתקיים בנו מאמר הכתוב (ישעיהו כ"ה ה') "ובלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים", ונאמר אמן.

א.ה. בשבוע האחרון נסתלקה לבית עולמה הרבנית הדגולה מרת גיטה שטרנבוך ע"ה, כלתו של מרן רבינו שבידלחט"א, אשת בנו בכורו הגאון רבי אשר שטרנבוך שליט"א ראש כולל הגר"א, שנפטרה לאחר שנות ייסורים והיא בשנת ה'תש"ח. הרבנית הדגולה ע"ה מסרה נפשה להעמיד דורות של בני תורה ההולכים בדרך התורה והיראה, ויסדה שיעוריה למען שמירת השבת והלכות ברכות וענייני מוסר, ויסדה מפעל חסד ליולדות, וזכתה להעמיד הדת על תילה במערכות למען הצניעות וכדו'. כמו כן פעלה רבות לסיוע להרצבת תורה בפעולותיו השונים של חמיה מרן שליט"א, ובמשך השנים אף עסקה בהו"ל של ספרי חמיה, ומכוחה נדפסו סדרת ספרי "טעם ודעת" ממרן רבינו שליט"א על התורה, ועוד ספרים. תקופה קצרה לאחר נישואיה, בשעה שנדד מרן שליט"א לגולת דרום אפריקה להשיב ישראל לאביהם שבשמים, גלתה יחד עם בעלה הגאון שליט"א לליהנסבורג אף שלא היה לה שם מכה, וכל זה על מנת להיות לעזר לחמיה בייסוד קהל חרדים במקום, ושם זכתה לקרב רבים לחיי תורה. לפני כחמש שנים חלתה במחלה הנוראה, ובמהלך השנים האחרונות ידע מצבה עליות ומורדות, אך בערב שבת קודש פ' יוצא נגזרה הגזירה והשיבה את נשמתה המזוככת בייסורים ליוצרה, וזכתה להיטמן בפניא דמעלא שבתא כאשר גשמים מזלפים על מיטתה לסימנא טובא. להלן הבאנו דברי מספד שנשא מרן שליט"א בשעת הלווייה לפני מיטתה, כשדבריו עורר גם על צורת האם בישראל אשר נשתקף ברבנית הדגולה ע"ה. ***

נפטרה צדקנית ממש שכל חייה חיפשה רק רוחניות ורוחניות. היא השקיעה כוחות גדולים בחינוך כל אחד מבניה, והייתה דורשת מהם תמיד רק "רוחניות ורוחניות". בכל ילד וילד השקיעה כוחות גדולים לחינוכם התורה, ודאגה להם שילמדו בכל רגע. לפעמים הלכה לבית בניה הנשואים לעזור להם, ובלבד שיוכלו ללמוד תורה עוד כמה שעות. חיפשה בכל עת לזכות אחריים במצוות ומעשים טובים, ויסדה שיעורים בהלכות שבת וברכות וענייני מוסר וכדומה, ומסרה נפשה עבור עניינים אלו. הכיבוד אם שלה הוא דוגמא ממש, הייתה חולה מאוד במשך כמה שנים, אך לא גילתה הדבר לאמה כדי שלא תצטער. ובכל זמן שהרגישה טוב שעה או שעתיים, הלכה לאמה כדי שהיא לא תרגיש בחוליה. היא הייתה דוגמא לסיבתה, ממש "ספר מוסר חי", איך הקב"ה רוצה שי'אידישע מאמע' תיראה. לא חיפשה הנאה לעצמה בעולם הזה, אלא

כוס תנחומין

ברכת תנחומין שלוחה בזאת קמיה בנו בכורו של מרן רבינו שליט"א הגאון רבי אשר שטרנבוך שליט"א ראש כולל הגר"א בהר נוף ולכל בני משפחתו הרוממה הרבנים הגאונים שליט"א, ולבנה הבחור החשוב יהושע אלימלך הי"ד לרגל הסתלקות זוגתו, אם המשפחה, הרבנית הצדקנית מרת גיטה שטרנבוך ע"ה, אשר נסתלקה לבית עולמה לאחר שנות סבל וייסורים קשים הרופא לשבורי לב הוא ינחם אתכם, ובהמשך פעולותיה למען התורה תמצאו נוחם, המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

נתרם לעילוי נשמת האשה החשובה מרת חנה פינצ'ס ע"ה בת הר"ר יצחק וגולדא ז"ל

לרגל יום היא'צ העשירי, נלב"ע י' כסליו תשע"א, הונצח על ידי בעלה ומשפחתה